

Výkon pomáhajících profesí, mezi které řadíme psychology, pedagogy, sociální pracovníky, zdravotníky atd., se v mnohém odlišuje od výkonu profesí ostatních. Ve všech pomáhajících profesích hraje zásadní roli vztah mezi pomáhajícím pracovníkem a klientem. Do tohoto vztahu se mimo jiné promítá pracovníkova osobnost, jeho motivace k výkonu pomáhající profese a samozřejmě větší či menší psychická náročnost těchto profesí, která může způsobit pracovní stres a vyústit v tzv. syndrom vyhoření. Kvalitu výkonu pomáhajícího pracovníka v neposlední řadě ovlivňuje organizační kultura pomáhající instituce.

Na všechna tato specifika a negativní jevy pomáhajících profesí reaguje supervize. Supervize pomáhá pracovníkovi zvládat zátěžové situace a tím působí jako prevence syndromu vyhoření. Přispívá k pracovníkovu uvědomění si kvality jeho vztahu ke klientovi, pomáhá mu odkývat jeho skryté motivy pro výkon pomáhající profese a pokouší se řešit problémy v pracovním týmu pomáhající instituce. Úlohou supervize v pomáhajících profesích je tedy laskavým a bezpečným způsobem přispívat k tomu, aby pracovník účinněji pomáhal svým klientům. Supervize pomáhajících profesí má tři funkce: podpůrnou, vzdělávací a řídicí a několik forem, které pomáhajícím institucím a pracovníkům nabízejí možnost výběru pro ně té nejvhodnější. V českém školství se metoda supervize takřka nepoužívá, přestože existuje určitá nabídka. Problém spočívá v nedostatečném uvědomělosti vedení škol o její potřebnosti a důležitosti.